

РЕШЕНИЕ

№ 412

гр. гр.Несебър, 28.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, V-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на десети юни през две хиляди двадесет и втора година в
следния състав:

Председател: Мария М. Берберова Георгиева

при участието на секретаря Красимира Ил. Любенова
като разгледа докладваното от Мария М. Берберова Георгиева Гражданско
дело № 20212150101155 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по повод исковата молба от „Ю.Б.“ АД с ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. ****, представлявано от Д.Ш. и П.Д. - изпълнителни директори, подадена чрез процесуалния им представител - адв. Д. Д. със съдебен адрес: гр. *** против Д. С. К. с ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. ***.

В исковата молба се сочи, че по заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, подадено от „Ю.Б.“ АД, Районен съд - Несебър издал заповед за изпълнение срещу ответницата, която била връчена по реда на чл. 47, ал.5 от ГПК, поради което на ищеца е указано да предяви иск за установяване на вземането си. Твърди се, че между страните е сключен Договор за кредитна карта BG MC STANDART от 6/14/2019г. с разрешен размер 1000 лв. На 29.08.2019г. кредитополучателят бил преустановил плащане на дължимите по договора вноски за главница и лихва, като изпаднал в забава и било допуснато просрочие на вноски за главница и лихва, дължими от 29.08.2019г. Поради това и на основание чл. 20.2 от Общите условия банката направила кредита изцяло и предсрочно изискуем на 26.05.2020г. Сочи се, че за целта до кредитополучателя била изпратена покана за изпълнение, като извършването на връчването било възложено на ЧСИ Стръмски по реда на чл. 18, ал. 5 от ЗЧСИ. Твърди се, че поканата била надлежно връчена на длъжника на посочения в договора адрес и в предоставения срок изпълнение от страна на кредитополучателя не било последвало. Сочи се, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК, по което било

образувано ч.гр.д. № 469/2021г. по описа на Районен съд - Несебър, а и исковата молба, по която е образувано настоящото дело, длъжникът не бил изплатил дължимите суми за лихви, главница, такси и разноски по договора на „Ю.Б.“ АД, което обосновало правния интерес у ищеца от завеждане на настоящото производство.

Предвид гореизложеното се моли съда да се постанови решение, с което да се признае за установено, че „Ю.Б.“ АД има изискуемо вземане срещу Д. С. К. в размер на: 945,28 лева (деветстотин четиридесет и пет лева и двадесет и осем стотинки), дължима главница за периода от 29.08.2019г. до 22.02.2021г.; възнаградителна лихва в размер 152,55 лева (сто петдесет и два лева и петдесет и пет стотинки), дължима за периода от 29.08.2019г. до 26.05.2020г.; мораторна лихва в размер на 51,39 лева (петдесет и един лева и тридесет и девет стотинки), дължима за периода от 29.08.2019г. до 12.03.2020г.; мораторна лихва в размер на 10,24 лева (десет лева и двадесет и четири лева), дължима за периода от 14.05.2020г. до 22.02.2021г.; такси в размер на 183,75 лева (сто осемдесет и три лева и седемдесет и пет стотинки), дължими за периода от 29.08.2019г. до 22.02.2021г.; разноски за връчване на покана до длъжника в размер на 60,00 лева (шестдесет лева), дължими за периода от 29.08.2019г. до 22.02.2021г.; законна лихва: от датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК до изплащане на вземането. Претендират разноските в заповедното производство, развило се по ч.гр.д. № 469/2021г. по описа на съда, както и разноските по настоящото производство. Представят писмени доказателства. Моли се да бъде изискано и приложено ч.гр.д. № 469/2021г. по описа на съда. Във връзка с доказване на вземането и установяване на претендираните суми се прави искане за допускане на съдебно-счетоводна експертиза, която да установи въз основа приложените документи и счетоводството на ищеца какъв е размерът на дължимата главница, договорната лихва и такси по договора за кредит към 22.02.2021г. (датата на издаването на извлечението от счетоводните книги), описани в исковата претенция; какви непогасени просрочил (с какви падежи и в какъв размер) са били формирани по Договора за банков кредит към 26.05.2020г. (датата на предсрочна изискуемост); извършвани ли са погасявания след 22.02.2021г., какъв е източникът на сумите за тези погасявания и какви от претендираните задължения са погасявани с тях.

Предявени са искове с правно основание чл.422 от ГПК вр. чл.240 от ЗЗД.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК, по делото е постъпил писмен отговор на исковата молба от назначения на ответника К. особен представител - адв. Т. П. Ш. от АК-Бургас, с който се изразява становище за допустимост на исковите. Сочи се, че основателността на исковите следва да се прецени след съдебен процес и събрани и приети доказателства. Предвид гореизложеното се излага, че не е налице пречка да се допусне разглеждане по същество на съответния спор.

Предявени са установителни искове с правно основание по чл. 422 ГПК вр. чл.

79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ, по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и по чл. 422 ГПК вр. чл. 309а, ал. 1 от ТЗ.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и след като обсъди събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По предявените искиове по чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ:

В тежест на ищеца е да докаже, че между него и ответницата е бил сключен Договор за издаване на кредитна карта № МК 98997 от 14.06.2019г., че е настъпила предсрочна изискуемост на претендираните суми за главница, редовна изискуемост на сумите за възнаградителна лихва, изискуемост на начислените такси, както и размерът им. В тежест на ответницата, при доказване на горните обстоятелства, е да установи, че е изпълнила задълженията си по договора.

Видно от Договор за издаване на кредитна карта № МК 98997 от 14.06.2019г. и общи условия към него (на л. 3 – л. 16 от делото) „Ю.Б.” АД отпуснало на кредитополучателя Д. С. К. кредит под формата на кредитна карта с кредитен лимит от 1000 лв. (чл. 3 от Договора).

От покана за изпълнение (на л. 17 от делото) е видно, че поради просрочена главница от 66,13 лв. и просрочена лихва от 184,38 лв. на ответницата било изпратено изявление за обявяване на кредита за ицяло предсрочно изискуем, считано от 26.05.2020г. Бил направен опит за връчване на поканата, за което бил съставен протокол от 10.06.2020г., с който е удостоверено събирането на данни, че лицето не живее на посочения адрес.

В т. 18 от Тълкувателно решение № 4/2013 от 18.06.2014г. по т. д. № 4/2013г. на ОСГКТ на ВКС е предвидено, че ако предсрочната изискуемост е уговорена в договора при настъпване на определени обстоятелства, правото на кредитора следва да е упражнено чрез уведомяване на длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита. Т.е. предпоставка за изискуемост на вземането е волеизявлението на кредитора за обявяване кредита за предсрочно изискуем да е достигнало до длъжника. Тази предпоставка е налице дори и в случаите, когато в договора настъпването на предсрочната изискуемост не е обвързано със задължение на кредитора да уведомява длъжника. Впрочем в този смисъл е и задължителната практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 от ГПК, след цитираното тълкувателно решение – напр. Решение № 123 от 09.11.2015г. по т. дело № 2561/2014г. на II т.о. на ВКС и др. Същевременно за надлежното уведомяване на длъжника следва да са предприети всички действия за откриването му, изисквани от принципите на дължимата грижа и добросъвестността, като съдът следва да осъществи преценка дали връчването на уведомлението е осъществено по надлежния ред. В този смисъл Решение № 40 от 17.06.2015г. по т.д. №

601/2014г. по описа на I т.о. на ВКС и цитираното в него Решение на Съда на ЕС по дело C-327/10 от 17.11.11г. Съдът намира, че предсрочната изискуемост е съобщена надлежно в рамките на настоящото дело, тъй като волеизявление на ищеца за обявяването ѝ е инкорпорирано в приложената към исковата молба покана и е връчено надлежно на особения представител на ответницата. В Решение № 169 от 17.01.2017г. по т.дело № 1272/2015г. по описа на II търг. отделение на ВКС и Решение № 86 от 17.10.2020г. по т.д. № 2118 от 2019г. по описа на I търг. отделение на ВКС е прието, че исковата молба безспорно има характер на уведомление, отправено от кредитора до длъжника, че счита кредита за предсрочно изискуем, поради което с връчване на препис от същата на ответната по спора страна, предсрочната изискуемост е обявена на кредитополучателя. Ето защо с оглед цитираната съдебна практика и след като съобрази разпоредбата на чл. 235, ал. 3 от ГПК, съдът намира, че след предявяване на иска отново е обявена предсрочна изискуемост на цялото задължение за главница по договора за кредит. Връчването на особен представител следва да се приеме за надлежно връчване на уведомлението за предсрочна изискуемост на ответницата – в тази насока Решение № 198 от 18.01.2019г. по т.д. № 193/2018г. по описа на I търг. отделение на ВКС.

При тези изводи на съда (дори и да се приеме, че предсрочната изискуемост е обявена в хода на процеса) следва да се обърне внимание на задължителните постановки на Тълкувателно решение № 7/2017г. от 02.04.2019г. по тълк. дело № 8/2017г. по описа на ОСГТК на ВКС, според които допустимо е предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск за установяване дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост да бъде уважен само за вноските с настъпил падеж, ако предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ. Предявеният по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК иск за установяване дължимост на вземане по договор за банков кредит поради предсрочна изискуемост може да бъде уважен за вноските с настъпил падеж към датата на формиране на силата на пресъдено нещо, въпреки, че предсрочната изискуемост не е била обявена на длъжника преди подаване на заявлението. Постановките на посоченото тълкувателно решение са доразвити в практиката на ВКС, като с Решение № 10 от 25.02.2020г. по т.д. № 16/2019г. по описа на II търг. отделение на ВКС и Решение № 60009 от 02.06.2021г. по т.д. № 2891/2019г. по описа на II търг. отделение на ВКС е прието, че ако в исковото производство по реда на чл. 415, ал. 1 и чл. 422, ал. 1 ГПК, без значение дали предявеният иск е установителен или осъдителен, бъде установено, че потестативното право на кредитора да направи кредита предсрочно изискуем не е надлежно упражнено преди подаване на заявлението, но упражняването на това право се осъществи в исковото производство, не може да се отрече настъпването на изискуемостта на вземането.

Когато изявлението на банката за обявяване на кредита за предсрочно изискуем

е инкорпорирано в исковата молба или в отделен документ, представен като приложение към исковата молба, изявлението поражда правни последици с връчването на препис от исковата молба с приложенията към нея на ответника – кредитополучател, ако са налице предвидените в договора за кредит обективни предпоставки. Обявяването на кредита за предсрочно изискуем в исковото производство представлява правнорелевантен факт, който трябва да бъде съобразен от съда на основание чл. 235, ал. 3 ГПК в рамките на претендираните суми.

От всички тези постановки, заложи в съдебната практика, могат да се направи следният извод: Кредитът е обявен за предсрочно изискуем, в рамките на настоящия процес, чрез връчване на исковата молба и приложенията ѝ на особения представител на ответницата, като на това основание обявяването на предсрочната изискуемост, считано от 26.05.2020г., следва да бъде взето предвид на основание чл. 235, ал. 3 от ГПК.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза (на л. 82 – л. 92 от делото) се установява, че действително ответницата е усвоила (чрез изтеглени в брой суми и заплащания към търговци) сумата от 945,28 лв. Наред с това – от 10-то число на месеца върху дължимата главница е начислявана договорна лихва по кредита и за периода 29.08.2019г. – 26.05.2020г. същата е в размер на 152,55 лв. Установено е, че плащанията по договора са преустановени (за целия период ответницата е направила единствено 2 вноски от по 30 лв. на 26.07.2019г. и 12.09.2019г.). Следователно исковите за главница и възнаградителна лихва (с оглед обявената предсрочна изискуемост) са доказани в пълен размер и следва да бъдат уважени изцяло.

Що се отнася до сумата от 183,75 лв. – такси по договора, при отговора на този въпрос вещото лице е констатирало, че по договора се дължат такси в размер на 108,02 лв., като другите начислени по договора суми (46,32 лв. – обезщетение при надвишаване на кредитен лимит и 60,92 лв. – лихви) не представляват такси. В случая съдът е обвързан от искането на ищеца, направено още при подаване на заявлението, и не може да излиза от тези рамки, поради което следва да бъдат присъдени единствено начислените такси по договора от 108,02 лв. и искът да бъде отхвърлен до пълния предявен размер за такси от 183,75 лв.

По предявения иск по чл. 422 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД за обезщетение за забава:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг и изпадането на ответницата в забава за периодите 29.08.2019г. – 12.03.2020г. и 14.05.2020г. – 22.02.2021г.

По отношение на претенцията за периода 14.05.2020г. – 22.02.2021г. следва да се има предвид, че съгласно чл. 6 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., според който до два месеца след отмяната на извънредното положение не се

прилагат последиците от забава за плащане на задължения на частноправни субекти, включително начисляването на лихви в правоотношения, касаещи задължения на частноправни субекти, длъжници по договори за кредит. Т.е. за периода 13.03.2020г. – 13.07.2020г. не се дължи лихва за забава. Такава се дължи за периода 14.07.2020г. – 22.02.2021г., но тъй като лихвата за този период попада в претендирания размер от 10,24 лв. – то искът следва да бъде уважен изцяло до предявения размер (за посочения период) и отхвърлен за периода 14.05.2020г. – 13.07.2020г. В останалата част за сумата от 51,39 лв. – мораторна лихва за периода 29.08.2019г. – 12.03.2020г. (с оглед преустановените плащания от ответницата) искът е доказан по основание и размер и следва да бъде уважен изцяло.

По предявения иск по чл. 422 ГПК вр. чл. 309а, ал. 1 от ТЗ:

В тежест на ищеца е да докаже наличието на главен дълг, изпадането на ответницата в забава и размера на направените разноски във връзка с настъпилата забава. С оглед изводите по предходните искове първите два елемента от фактическия състав са доказани. По делото се доказва и размерът на заплатените такси за връчване на покана в размер на 60 лв., като видно от заключението на съдебно-счетоводната експертиза ищецът е заплатил тази сума, поради което и този иск е доказан по основание и размер и следва да бъде уважен.

При този изход на спора на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски, съразмерно на уважената част от исковите. По отношение на разноските от заповедното производство в настоящото производство съдът дължи изричен осъдителен диспозитив (арг. от т. 12 от ТР 4/2013г. на ВКС, ОСГТК). В хода на заповедното производство ищецът е направил разноски в размер на 396,07 лв. Съразмерно на уважената част от установителните искове следва да му се присъди сумата от 374,69 лв. В исковото производство ищецът е направил разноски в размер на 850 лв., като съразмерно на уважената част от исковите следва да му се присъдят 804,13 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 430, ал. 1 от ТЗ, че Д. С. К., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. ***, дължи на „Ю.Б.” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. ***, сумата от **945,28 лева**, представляваща главница за периода 29.08.2019г. – 22.02.2021г. по Договор за издаване на кредитна карта № МК 98997 от 14.06.2019г., ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението – 24.02.2021г. до окончателното изплащане на вземането, **сумата от 152,55 лв.**, представляваща

възнаградителна лихва за периода 29.08.2019г. – 26.05.2020г., **сумата от 108,02 лв.**, представляваща такси по договора, начислени за периода 29.08.2019г. – 22.02.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за такси по договора, начислени за периода 29.08.2019г. – 22.02.2021г. за разликата до пълния предявен размер от 183,75 лв.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Д. С. К., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. ***, дължи на на „Ю.Б.” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. ***, **сумата от 51,39 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода 29.08.2019г. – 12.03.2020г., **сумата от 10,24 лв.**, представляваща мораторна лихва за периода 14.07.2020г. – 22.02.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за мораторна лихва за периода 14.05.2020г. – 13.07.2020г., а на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 309а, ал. 1 от ТЗ **сумата от 60,00 лева**, представляваща разноски за връчване на покана за периода 29.08.2019г. – 22.02.2021г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Д. С. К., ЕГН *****, с настоящ адрес в гр. ***, да заплати на „Ю.Б.” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление в гр. ***, сумата в размер **на 374,69 лв.**, представляваща направените по заповедното производство разноски, съразмерно на уважената част от исковите и сумата в размер **на 804,13 лв.**, представляваща направените по настоящото производство разноски, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба в двуседмичен срок от съобщаването му на страните пред Окръжен съд-гр.Бургас.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____